

Arrest

nr. 232 628 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 25 maart 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 februari 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 5 oktober 2018 België binnen met een paspoort en verzoekt op 11 oktober 2018 om internationale bescherming. Op 20 februari 2019 beslist de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U beweert de Venezolaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Guanares in de staat Portuguesa.

In de loop van het jaar 2017 nam u een drietal keer deel aan een vreedzame mars tegen het regime die in uw buurt werd georganiseerd. Ongeveer een jaar later, op 14 februari 2018, drongen drie gemaskerde mannen uw huis binnen. Ze identificeerden zich als leden van de colectivos en eisten van u dat u zich een vaderlandskaart zou aanschaffen en lid zou worden van de partij PSUV. Daarna stalen ze uw moto en GSM. Op 7 september 2018 kwamen er opnieuw zes leden van de colectivos 's nachts bij u inbreken. Ze bonden uw vriendin en haar dochter vast en bedreigden u met de dood omdat u hun bevelen niet had opgevolgd. Ze eisten opnieuw dat u zich een vaderlandskaart zou aanschaffen en dat u met hen zou samenwerken door uw huis ter beschikking te stellen van de colectivos, zodat ze er wapens en geroofde spullen konden stockeren. Hierna stalen ze uw elektronische apparatuur en GSM's en dreigden ermee u en uw gezin te doden als u naar de politie zou stappen. De dag na hun vertrek ging u toch klacht neerleggen bij de politie. Een bevriende politieagent waarschuwde u hierna dat de leden van de colectivos op de hoogte waren van uw klacht en het dus niet meer veilig was voor u om naar huis terug te keren. Hierop vluchtte u naar het platteland. U contacteerde uw neef in Peru en hij gaf u geld voor een vliegtuigticket naar België.

U verliet Venezuela op 4 oktober 2018 en kwam op 5 oktober 2018 in België aan, waar u op 11 oktober 2018 een verzoek tot internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw Venezolaans paspoort; een kopie van de registratie van uw klacht bij de politie.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van al de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier stel ik vast dat ik u noch het statuut van vluchteling noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u in uw hoofde geen gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Vluchtelingenconventie heeft aannemelijk gemaakt.

Wat betreft uw vrees voor vervolging door de colectivos dienen immers de volgende bedenkingen te worden gemaakt. Ten eerste is het vreemd dat u bij de DVZ nog verklaarde dat u de naam van de groepering door wie u vreesde te worden vermoord niet kende. Uw verklaring bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud voor het CGVS dat dit een misverstand betrof bij u of de interviewer is niet ernstig, aangezien er redelijkerwijze mag worden aangenomen dat indien u de naam van de groepering colectivos gebruikt hebt tijdens uw interview bij de DVZ, deze naam daar ook in het verslag van uw interview zou zijn opgenomen. Nergens in dit verslag komt de naam colectivos echter voor (zie vragenlijst CGVS bij DVZ, punt 3).

Ten tweede wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u, gevraagd naar welke specifieke groep colectivos dan bij u langs kwam, stelt dat er geen specifieke groep is en dat het één organisatie betreft (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 04.02.2018, p. 12). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de colectivos geen homogene groepering vormen maar uit tal van individuele -al dan niet gewapende- groepen bestaan, met elk hun eigen naam, leider, territorium en activiteiten. Het is dan ook heel opvallend en vreemd dat u de groep door wie u tot twee keer toe thuis werd overvallen en die u

tot haar rangen wilde rekruteren, niet bij naam kunt noemen en geen enkele naam kunt geven van mensen die bij deze groep colectivos zouden zijn aangesloten (zie CGVS, p. 14).

Wat betreft uw problemen met deze groep is het bovendien vreemd en opmerkelijk dat u de dreigementen van de gewapende mannen die u thuis kwamen overvallen de eerste keer niet ernstig opnam, omdat u meende dat ze u louter kwamen intimideren en dat ze, nadat ze u hadden beroofd, wel hadden gekregen waarvoor ze waren gekomen en dus niet naar de autoriteiten stapte, maar dat u, nadat ze een tweede keer bij u thuis waren langsgesproken om hun dreigementen te herhalen en kracht bij te zetten, wel meteen de volgende dag naar de autoriteiten stapte, hoewel ze ermee gedreigd hadden om u en uw gezin te doden als u dat zou doen (zie CGVS, p. 12 en 13). Het gegeven dat u, ondanks de doodsbedreigingen aan het adres van u en uw gezin en ondanks het feit dat u door hun herhaald en steeds driester optreden wist dat deze mannen geen loze bedreigingen uiten, toch dadelijk naar de autoriteiten stapte om klacht neer te leggen tegen de colectivos is des te vreemder in het licht van uw verklaringen dat deze colectivos door de staat gefinancierd worden en door de staat van macht, wapens en invloed worden voorzien (zie CGVS, p. 10). Volgens uw verklaringen was u bovendien bevriend met een politieagent, die u meteen nadat u klacht had neergelegd, briefte over het feit dat de colectivos al van uw klacht op de hoogte waren en dat het onveilig was voor u om naar huis terug te keren (zie CGVS, p. 10, 12 en 13). Het is dan ook vreemd dat u niet eerder al bij deze vriend te rade ging over hoe u met uw situatie moest omgaan en of het zin had om klacht neer te leggen tegen deze mensen.

Ten slotte wordt opgemerkt dat het vreemd is dat de pro-regime colectivos net specifiek u, die als één van de weinigen in uw buurt niet over een vaderlandkaart beschikte en al aan vreedzame protesten tegen de regering had deelgenomen, viseerden om deel uit te maken van hun groep (zie CGVS, p. 10 en 11). Het is niet waarschijnlijk dat dergelijke groeperingen aan gedwongen rekrutering zouden doen terwijl ze zich reeds op tal van gemotiveerde leden kunnen beroepen.

Het door u neergelegde bewijs van registratie van uw klacht bij de politie kan aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Ten eerste wordt in verband met dit document opgemerkt dat het een kopie betreft, waarvan de bewijswaarde sowieso zeer beperkt is. Ten tweede dient te worden opgemerkt dat documenten enkel het vermogen hebben om een geloofwaardig asielaanvraag te ondersteunen. Op zichzelf volstaan ze niet om geloofwaardigheid te verlenen aan uw verklaringen.

Voorgaande vaststellingen leiden er toe dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweringen met betrekking tot de vervolgingsfeiten die aan de basis van uw vlucht uit Venezuela zouden hebben gelegen. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of

persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en neemt er onder meer de vorm aan van gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïsoleerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het geweld gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, en de Colectivos chavistas waarbij burgers met een specifiek profiel geïsoleerd worden, heeft eveneens geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteit en nationaliteit staan immers niet ter discussie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker betoogt dat het niet hoeft te verbazen dat hij de naam niet kent van de specifieke groep *colectivos* die bij hem thuis langskwamen, nu deze mannen maskers droegen waardoor het voor hem onmogelijk is te weten welke *colectivos* het juist betrof.

Inzake het motief dat het vreemd en opmerkelijk is dat hij de dreigementen van de gewapende mannen die hem thuis kwamen overvallen de eerste keer niet ernstig opnam, maar dat hij, nadat ze een tweede keer bij hem thuis waren langskomen om hun dreigementen te herhalen en kracht bij te zetten, wel meteen de volgende dag naar de autoriteiten stapte, hoewel ze ermee bedreigd hadden om hem en zijn gezin te doden als hij dat zou doen, betoogt verzoeker dat hij er, gezien de huidige crisis situatie in Venezuela, van uit ging dat het louter om een roversbende ging en dat het een gewone diefstal betrof, zonder dat zij effectief een tweede maal zouden terug komen. Toen de *colectivos* echter voor een tweede keer naar zijn huis kwamen en hem en zijn familie bedreigden, besefte hij dat hij persoonlijk geïsoleerd werd. Verzoeker meent dan ook dat hij op dat ogenblik niet anders kon dan naar de politie te stappen en een klacht neer te leggen, gezien er niemand anders was die hem kon beschermen. Verzoeker stelt dat hij tevens een kopie neerlegde van de klacht die hij bij de politiediensten neerlegde, zodat het niet ernstig is om zijn relaas in twijfel te trekken. Wat betreft de 'politievriend', merkt verzoeker

op dat het om een verre vriend ging die hem na anderhalf uur opbelde om hem te verwittigen dat de *colectivos* op de hoogte waren van zijn klacht en dat zijn leven niet meer veilig was in Venezuela.

Voorts laat verzoeker gelden dat hij afkomstig is uit een klein dorpje en dat iedereen wist dat hij had deelgenomen aan verschillende protesten. Hij vermoedt dat men hem gedwongen wilde rekruteren om hem zo te beletten nog deel te nemen aan protesten.

Verzoeker voert verder aan dat de politieke inspiratie van het geweld van de *colectivos* niet mag worden genegeerd en verwijst naar de COI Focus in het administratief dossier (p. 17-18). Hij meent dat het duidelijk is dat de Venezolaanse overheid niet bij wil/bij machte is om hem te beschermen tegen deze groep en citeert tevens uit een artikel van de New York Times van 22 april 2017.

Ten aanzien van de motieven in de bestreden beslissing over de socio-economische situatie en de veiligheidssituatie in Venezuela laat verzoeker gelden dat de adjunct-commissaris-generaal zijn eigen COI Focus niet goed gelezen lijkt te hebben. Onder verwijzing naar enkele passages uit de COI Focus "*Venezuela. Situation sécuritaire*" van 20 april 2018 merkt verzoeker op dat de situatie in Venezuela op sociaal-economisch vlak compleet uit de hand gelopen is. Verzoeker stelt verder dat ook de High Commissioner for Human Rights van de VN in een rapport van juni 2018 een ontluisterend beeld schetst van de actuele situatie in Venezuela. Dat de situatie in Venezuela compleet uit de hand gelopen is, blijkt volgens verzoeker ook uit de laatste gebeurtenissen, waarna hij een aantal persberichten citeert. Hieruit zou blijken dat de mensen wanhopig zijn en sterven van de honger, terwijl hun president koste wat kost internationale hulp blijft weigeren, en dat meer dan 3,4 miljoen burgers uit wanhoop de vlucht namen naar andere landen.

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage bij het verzoekschrift wordt het rapport "*Human Rights Violations in the Bolivarian Republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*" van OHCHR van juni 2018 als nieuw stavingstuk gevoegd (stuk 4).

2.2.2. Op 19 december 2019 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota bij samen met de COI Focus "*Venezuela. Situation socio-économique*" van 20 april 2018 en andere informatie over de situatie in Venezuela en met referenties aan de COI Focus "*Venezuela. Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019 en de COI Focus "*Venezuela. Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de (adjunct-)commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*" te voorzien in de zin van

artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige

schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;

b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;

c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;

d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;

e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat drie gemaskerde mannen op 14 februari 2018, ongeveer een jaar nadat hij enkele keren had deelgenomen aan een vreedzame mars tegen het regime, zijn huis binnendrongen, zich identificeerden als leden van de *colectivos* en eisten dat hij zich een vaderlandskaat zou aanschaffen en lid zou worden van de partij PSUV. Daarna zouden deze mannen zijn moto en gsm gestolen hebben. Een half jaar later, op 7 september 2018, zouden opnieuw zes leden van de *colectivos* 's nachts bij hem hebben ingebroken, zijn vriendin en haar dochter hebben vastgebonden en hem met de dood bedreigd hebben omdat hij hun bevelen niet had opgevolgd. Ze zouden opnieuw geëist hebben dat verzoeker zich een vaderlandskaat zou aanschaffen en met hen zou samenwerken, waarna ze zijn elektronische apparatuur en gsm's stalen en ermee dreigden hem en zijn gezin te doden als hij naar de politie zou stappen. De dag nadien zou verzoeker klacht zijn gaan neerleggen bij de politie. Hierna zou een bevriende politieagent hem gewaarschuwd hebben dat de leden van de *colectivos* op de hoogte waren van zijn klacht en dat het dus niet meer veilig was om naar huis terug te keren. Verzoeker zou dan naar het platteland gevlucht zijn en via zijn neef in Peru een vliegtuigticket naar België geregeld hebben, waar hij op 5 oktober 2018 zou zijn aangekomen.

Blijkens de motieven van de bestreden beslissing heeft verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk gemaakt, nu (i) het vreemd is dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) nog verklaarde dat hij de naam van de groepering door wie hij vreesde te worden vermoord niet kende, (ii) het heel opvallend en vreemd is dat hij de groep door wie hij tot twee keer toe thuis werd overvallen en die hem tot haar rangen wilde rekruteren niet bij naam kan noemen en geen enkele naam kan geven van mensen die bij deze groep *colectivos* zouden zijn aangesloten, (iii) het vreemd en opmerkelijk is dat hij de dreigementen van de gewapende mannen die hem thuis kwamen overvallen de eerste keer niet ernstig opnam, maar dat hij, nadat ze een tweede keer bij hem thuis waren langsgekomen om hun dreigementen te herhalen en kracht bij te zetten, wel meteen de volgende dag naar de autoriteiten stapte, hoewel ze ermee bedreigd hadden om hem en zijn gezin te doden als hij dat zou doen, (iv) het vreemd is dat de pro-regime *colectivos* net specifiek hem, die als één van de weinigen in zijn buurt niet over een vaderlandskaat beschikte en al aan vreedzame protesten tegen de regering had deelgenomen, viseerden om deel uit te maken van hun groep, en (v) het door hem neergelegde bewijs van registratie van zijn klacht bij de politie aan de voorgaande vaststellingen niets kan wijzigen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris-generaal slechts vaststellen dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen met betrekking tot de vervolgingsfeiten die aan de basis van zijn vlucht uit Venezuela zouden hebben gelegen en dat verzoeker er dus niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure ter staving van zijn vluchtrelaas slechts een fotokopie neerlegt van de registratie van de klacht die hij bij de politie zou hebben ingediend. Dit document bewijst evenwel niets aangaande de feiten waarvan melding wordt gemaakt nu dit document louter gebaseerd is op verzoekers verklaringen. Bovendien betreft het hier slechts een fotokopie en kan aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een relatieve bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Verzoekers paspoort

staat enkel verzoekers identiteit en nationaliteit, die *in casu* niet ter betwisting staan, doch heeft geen betrekking op verzoekers vluchtrelaas.

Aldus legt verzoeker geen sluitend bewijs voor van zijn verklaringen over de feiten die tot zijn vlucht uit Venezuela zouden hebben geleid. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde stukken, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Wat dit betreft, acht ook de Raad het opmerkelijk dat verzoeker bij de DVZ nog verklaarde dat hij de naam van de groep door wie hij vreesde vermoord te worden vergeten was (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 13, Vragenlijst, nr. 3.4).

Ook de volgende vaststellingen in de bestreden beslissing doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers relaas:

“Ten tweede wordt opgemerkt dat het vreemd is dat u, gevraagd naar welke specifieke groep colectivos dan bij u langs kwam, stelt dat er geen specifieke groep is en dat het één organisatie betreft (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS dd. 04.02.2018, p. 12). Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de colectivos geen homogene groepering vormen maar uit tal van individuele -al dan niet gewapende- groepen bestaan, met elk hun eigen naam, leider, territorium en activiteiten. Het is dan ook heel opvallend en vreemd dat u de groep door wie u tot twee keer toe thuis werd overvallen en die u tot haar rangen wilde rekruteren, niet bij naam kunt noemen en geen enkele naam kunt geven van mensen die bij deze groep colectivos zouden zijn aangesloten (zie CGVS, p. 14).”

Verzoeker betoogt dat het niet hoeft te verbazen dat hij de naam niet kent van de specifieke groep *colectivos* die bij hem thuis langskwamen, nu deze mannen maskers droegen en het voor hem dus onmogelijk is te weten welke *colectivos* het juist betrof. Dit gegeven doet evenwel geen afbreuk aan de vaststelling dat hij niet bleek te weten dat de *colectivos* geen homogene groepering vormen maar uit tal van individuele – al dan niet gewapende – groepen bestaan, met elk hun eigen naam, leider, territorium en activiteiten. Verzoeker beperkt zich dan ook louter tot het vergoelijken van zijn gebrekkige kennis over de groepering door wie hij vreest vermoord te worden, zonder evenwel de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente en terechte overwegingen:

“Wat betreft uw problemen met deze groep is het bovendien vreemd en opmerkelijk dat u de dreigementen van de gewapende mannen die u thuis kwamen overvallen de eerste keer niet ernstig opnam, omdat u meende dat ze u louter kwamen intimideren en dat ze, nadat ze u hadden beroofd, wel hadden gekregen waarvoor ze waren gekomen en dus niet naar de autoriteiten stapte, maar dat u, nadat ze een tweede keer bij u thuis waren langsgelkomen om hun dreigementen te herhalen en kracht bij te zetten, wel meteen de volgende dag naar de autoriteiten stapte, hoewel ze ermee gedreigd hadden om u en uw gezin te doden als u dat zou doen (zie CGVS, p. 12 en 13). Het gegeven dat u, ondanks de doodsbedreigingen aan het adres van u en uw gezin en ondanks het feit dat u door hun herhaald en steeds driester optreden wist dat deze mannen geen loze bedreigingen uiten, toch dadelijk naar de autoriteiten stapte om klacht neer te leggen tegen de colectivos is des te vreemder in het licht van uw verklaringen dat deze colectivos door de staat gefinancierd worden en door de staat van macht, wapens en invloed worden voorzien (zie CGVS, p. 10). Volgens uw verklaringen was u bovendien bevriend met een politieagent, die u meteen nadat u klacht had neergelegd, briefte over het feit dat de colectivos al van uw klacht op de hoogte waren en dat het onveilig was voor u om naar huis terug te keren (zie CGVS, p. 10, 12 en 13). Het is dan ook vreemd dat u niet eerder al bij deze vriend te rade ging over hoe u met uw situatie moest omgaan en of het zin had om klacht neer te leggen tegen deze mensen.”

Verzoeker betoogt dat hij er, gezien de huidige crisissituatie in Venezuela, van uitging dat het louter om een roversbende en een gewone diefstal ging en dat zij geen tweede maal zouden terugkomen. Toen de *colectivos* echter voor een tweede keer naar zijn huis kwamen en hem en zijn familie bedreigden, besefte hij dat hij persoonlijk gevisieerd werd. Verzoeker meent dan ook dat hij op dat ogenblik niet anders kon dan naar de politie te stappen en een klacht neer te leggen, gezien er niemand anders was die hem kon beschermen. Hij beperkt zich echter tot een herhaling van wat hij eerder tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) reeds verklaard heeft. Het louter herhalen van de vluchtmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (cf. RvS 10 maart 2006, nr. 156.221 en RvS

4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Hiertoe blijft verzoeker in gebreke.

Door nog op te merken dat de 'politievriend' "*een verre vriend*" van hem is die hem na anderhalf uur opbelde om hem te verwittigen dat de *colectivos* op de hoogte waren van zijn klacht en dat zijn leven niet meer veilig was in Venezuela, beperkt verzoeker zich tot een summier verklaring (*post factum*) voor de in de bestreden beslissing aangehaalde vaststellingen zonder evenwel deze vaststellingen, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Dat verzoeker zich ondanks de doodsbedreigingen aan zijn adres en ondanks het besef dat de *colectivos* door de staat gefinancierd worden en van macht, wapens en invloed worden voorzien niet eerst bij zijn kennis bij de politie informeerde over zijn situatie, alvorens een klacht neer te leggen bij de politie, acht ook de Raad weinig aannemelijk.

Ten slotte bevat de bestreden beslissing nog de volgende opmerking:

"Ten slotte wordt opgemerkt dat het vreemd is dat de pro-regime colectivos net specifiek u, die als één van de weinigen in uw buurt niet over een vaderlandkaart beschikte en al aan vreedzame protesten tegen de regering had deelgenomen, viseerden om deel uit te maken van hun groep (zie CGVS, p. 10 en 11). Het is niet waarschijnlijk dat dergelijke groeperingen aan gedwongen rekrutering zouden doen terwijl ze zich reeds op tal van gemotiveerde leden kunnen beroepen."

Met de summier verklaring in het verzoekschrift dat hij vermoedt dat de *colectivos* hem gedwongen wilden rekruteren om hem zo te beletten nog deel te nemen aan protesten, slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Uit verzoekers verklaringen blijkt immers dat zijn deelname aan protesten in Venezuela zeer beperkt en vrijblijvend was (adm. doss., stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11, "*Maar ik liep gewoon een eindje mee*"; "*Omdat ik toen vrij had, deed ik een akte de présence*"; "*een eindje lopen, een kilometer of twee*"; "*Ik deed een uur, anderhalf uur mee*") en dat deze deelname bovendien dateerde van een jaar voordat hij in de problemen kwam met de mensen van de *colectivos* (*ibid.*, p. 11).

Gelet op het voorgaande is de Raad *in casu* van oordeel dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweringen over zijn problemen met de *colectivos* die aan de basis van zijn vlucht uit Venezuela zouden hebben gelegen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.3.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.3.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat aan deze motieven geen geloof kan worden gehecht.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische en mensenrechtensituatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en in dit verband citeert uit informatie in het administratief dossier en uit informatie die hij bij zijn verzoekschrift voegt, stelt de Raad vast dat de teneur van deze informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie waaraan verwerende partij refereert in haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en

blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker medische problemen zou hebben, dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Nergens kan uit verzoekers verklaringen evenwel blijken dat hij medische problemen heeft, laat staan dat hem op individuele en gerichte wijze medische verzorging wordt ontzegd.

Voorts benadrukt de Raad de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, “*F.G. e.a. / Sweden*”, §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, “*J.K. e.a. / Sweden*”, §§ 79-81, bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in “*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)”. Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten “*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*” (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, “*NA. / The United Kingdom*”, § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, “*F.H. v. Sweden*”, § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, “*H.L.R. / France*”, § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see *Salah Sheekh v. the Netherlands*, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; *Chahal v. the United Kingdom*, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and *Hilal v. the United Kingdom*, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, “*Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzondere benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘*carnet de la patria*’), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07,

“Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “Salah Sheekh / Nederland”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “M.S.S. / België en Griekenland”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit verzoekers verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat verzoeker, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terecht komt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.3.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, bestaat er voor burgers in Venezuela actueel geen reëel risico om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus “Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)” van 1 juli 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de “*Colectivos chavistas*” en de megabandas, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggerelateerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus “Venezuela: Situation Sécuritaire” van 4 april 2019, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd). Hoe dan ook, er kan uit de informatie in het administratief dossier, bij het verzoekschrift en bij de aanvullende nota niet worden afgeleid dat thans in Venezuela een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.3.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door

het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.6. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN